

## PERSPEKTIVA

1.-Pohled do dálky se zdánlivým sbíháním rovnoběžných čar a s postupným zmenšováním vzdáleného.

-Definice pro výtvarníky: Konvenční způsob vidění a zobrazování skutečnosti, spojené s řešením významových vztahů .

2.Výhled do budoucnosti.

Přemýšlela jsem o vztahu perspektivní zkratky viděného, toho co považujeme za skutečnost a paralelní rovině vněmů, které získáváme mimo smyslově. Snažila jsem se pracovat s nekonečnostmi prostoru a času, stejně kvůli samotnému vnímání, jak kvůli prostorovému vztahu.

André BRETON říká: „v prostoru je část menší než celek, v čase je naopak větší, protože v čase je skutečná jedině část, zatímco celek je předmětem představy.

Čas je dar věčnosti a naše tělo je dar prostoru.

Lidské smysly nemohou obsáhnout věčnost ani nekonečno v jednom momentě, jen sama představa něčeho takového je děsivá.

Když z věčnosti obsahujeme největší možnou část v přítomnosti, je pochopitelné, že ubíhající, nebo očekávaný čas nemá zdaleka stejnou váhu, je pochopitelné, že se ztrácí a ubíhá do nekonečna.

Když z prostoru nekonečna obsahujeme v každém momentě jen nepatrnou částičku, proč se potom předměty směrem od nás nezvětšují?

Merleau- PONTY tvrdí: „Je současně pravda, že svět je to , co vidíme, i to, že se musíme učit vidět.“

Pokud je přirozené, že fyzický svět, v našem vnímání, směřuje stále k já, jako k centru shluku objektů, je na snadě aplikovat tento vzorec do sfér transcendentálních.

Něco takového je možné demonstrovat na příkladu náboženství. Člověk sám sebe považuje za centrum pozornosti. Je chválen či trestán podle svých skutků. Vše se točí kolem něj v závislosti na daných pravidlech, podle kterých víme co je dobré a co je špatné, tímto povědomím jsme ovlivněni, a proto si dobré a špatné můžeme v praxi uvědomovat, vnímat a evidovat.

Je jasné, že být pokorný je dobré, ale samo vymezení významu slova pokora je možné pouze ve vztahu ke slovu nepokora, které je zatracováno a bez něhož by nám chybělo nejen vymezení významu, ale i samotný příčinný hybatel k uskutečnění pokory. Chci tím jen naznačit, že při redukování a vymezení pomocí pravidel, necháváme za touto pomyslnou hranicí i pojmy nezbytné pro pochopení sdělovaného, a polovinu pravdy, za předpokladu, že naše vněmy můžeme považovat za pravdivé.

I sám bůh, který stojí nad vším a je zosobněním pravdy, je jen reflexí, lidských možností vnímání.

Bezpečné je to, co si umíme vysvětlit.

Merleau-PONTY: „Vidíme věci samy, svět je to, co vidíme.“

Víra, která je podobná pro vědce, filozofa i přírodního člověka.

Při obhajobě určitého náboženství, nebo odvětví vědy, dané principy fungují, dají se vysvětlit a obhájit, v obou případech jde o vytváření nových fungujících vzorců pro nereálné roviny.

A právě předpoklady, z kterých naše očekávání vychází jsou závislé na našem pozorování, na možnostech vidění.

Jsou závislé na horizontu naší omezenosti, poznaného..

Ani vnímání nelze uskutečnit bez jakékoli přípravy, dítě se učí co a jak vnímat, z toho plyne, že i při vnímání pro nás nového objektu, přistupujeme k němu s určitým očekáváním a zainteresovaností.

AUGUSTIN říká o světě a čase totéž: „Každý jej dokonale zná, avšak žádný z nás jej nedokáže vysvětlit druhým.“

Ponty říká jinými slovy totéž: „Podivné je, že jakmile se pokoušíme artikulovat formou tvrzení, nebo výpovědi, ptáme se kdo je tímto „my“, co to znamená „vidět“, co je „věc“, či „svět“.

Právě toto „my“ navozuje rozporuplnou otázku těla.

Znovu PONTY: „Nedá se říct, že tělo je to co vnímá, dá se jen říct, že tělo nám může ve vnímání bránit, že nemůžeme vnímat bez jeho souhlasu.

V okamžiku, kdy dochází ke vněmu, tělo před ním mizí a během vnímání je neuchopitelné.“

Tuto ztrátu vněmu demonstruje na uchopení levé ruky pravou a nastalé chvilkové ztráty orientace.

Touto myšlenkou jsme se dostali zpět k Augustinově principu neuchopitelnosti a nepopsatelnosti vnímaného.

Stimuly vnímání nejsou příčinami vnímaného světa, spíše jej odhalují a rozvíjejí. Ne, že by bylo možné vnímat bez těla, je spíše nutné znovu prozkoumat definici těla, jako čistého předmětu.

Stejně při vnímání druhé bytosti, ačkoli se sebevíc snažíme ji vnímat a pozorovat, můžeme ji popsat pouze pomocí obecně platných a podle určitého vzorce měřitelných veličin, nebo pomocí výrazů, které vyjadřují barvy, nebo vůně, tím ale podáme pravdivou, stále však subjektivní informaci, v teoretické rovině pro kterou jsou tyto výrazy a významy slov platné.

Samotné setkání v meziprostoru na hranici mého já a tvého ty nemluví, protože je.

Při pozorování vlastního pozorování, není obtížné ztotožnit se s teorií, že člověk má mezi živočichy výjimečné postavení, mimo jiné kvůli určité cloně, oddělující já od okolního světa.

Slouží proti rozmělnění já, a nechává nám otevřenou cestu k roli pozorovatele, na druhou stranu i tato clona je součástí subjektivního osobnostního filtru vnímání.

Vysvětlit a uchopit se tedy dá snad jen uměle zjednodušené a zredukované.

Toho se chápe věda, jako ideologie myšlení, která svět netematizuje, ale ve světě se pohybuje a svět předpokládá.

V tomto momentu dochází k zajímavému setkání, kdy věda popírající náboženství je položena na základech předpokladu-tzn.víry,že něco je, tak jak je.

Zatímco náboženství, tvrdí, že může fungovat bez vědy, vymezuje své zázraky ve vztahu k principům definovaných vědou a tím ji používá jako protipól svým tezím, které by bez něj nemohli fungovat.

Obě tyto instituce nám společně nabízí víru,at' víru v důkazy, tak víru v něco transcendentálního.

At' už pomocí definování zákonů, nebo stanovení řádů, vymezují nám část prostoru a času v kterém je jednodušší se pohybovat a orientovat.

Citace z literatury:

Merleau-Ponty-VIDITELNÉ A NEVIDITELNÉ

André Breton-SPOJITÉ NÁDOBY